

Sygn. akt: I C 1312/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Gałuszka
Protokolant:	Monika Bożek

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2018 r.

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko A. L.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. kosztami postępowania obciąża powoda.

Sygn. akt: I C 1312/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 lutego 2018r.

Pozwem z dnia 29 października 2016 r. Bank (...) w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od A. K. kwoty 1.236,16 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 969,11 zł od dnia 26 października 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz poniesionych kosztów notarialnych, których wysokość wynika ze wzmianek na załącznikach do pozwu.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa wskazała, że pozwana w dniu 22 października 2008 r. zawarła z (...) Bank SA w W. umowę o limit i kartę A. M. E.. Wskutek przekształceń i połączeń banków (...) w W. jest następcą prawnym strony, z którą pozwana zawarła umowę. Pozwana nie wywiązała się z postanowień zawartej umowy, a na jej zadłużenie u strony powodowej składają się następujące kwoty: 969,11 zł kapitału, 77,04 zł odsetek umownych, 41,01 zł odsetek za opóźnienie, 52 zł opłat i prowizji, 52 zł ubezpieczenia oraz 45 zł opłat windykacyjnych. Zadłużenie jest wymagalne najpóźniej dnia 25 lipca 2016 r., tj. od daty rozwiązania umowy.

W dniu 25 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i nakazał pozwanej, by zapłaciła stronie powodowej kwotę 1236,16 zł, w tym 969,11 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 26 października 2016 r. do dnia zapłaty, oraz kwotę 30,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wniosła sprzeciw.

Pozwana A. L. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty i wniosła o oddalenie powództwa oraz obciążenie strony powodowej kosztami postępowania. Zarzuciła, że nie mogła zapoznać się z dowodami, ponieważ nie były dołączone do pozwu oraz że nie zgadza się główna kwota roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. L. (wówczas nosząca nazwisko A. K.) zawarła z (...) Bank SA w W. Umowę o Limit i Kartę A. M. E.. Na podstawie tej umowy bank udzielił jej kredytu odnawialnego na cele A. L. zobowiązała się natomiast do korzystania z limitu oraz karty i spłaty limitu na zasadach określonych w umowie.

Dowód (Umowa o Limit i Kartę A. M. E., k. 42).

Według powoda, A. K. nie w pełni spłacała limit. Na dzień 26 października 2016 r. jej zadłużenie wynosiło łącznie 1236,16 zł, w tym: 969,11 zł tytułem niespłaconego kapitału, 77,04 zł odsetek umownych, 41,01 zł odsetek za opóźnienie, 52 zł opłat i prowizji, 52 zł ubezpieczenia oraz 45 zł opłat windykacyjnych.

Dowód (historia rachunku, k. 43-45; wyciąg z ksiąg banku, k. 46).

Bank wzywał A. L. do spłaty zadłużenia pismem z dnia 3 sierpnia 2016 r., jednak adresatka nie podjęła pisma w terminie.

Dowód (pismo z 3 sierpnia 2016 r., k. 47; przesyłka polecona, k. 48).

Bank SA w W. w dniu 31 grudnia 2009 r. połączył się z S. A. (Spółka Akcyjna) Oddział w Polsce. Następnie w dniu 3 sierpnia 2015 r. (...) Bank (...) SA wstąpił we wszelkie prawa i obowiązki S. A. (Spółka Akcyjna) związane z działalnością Oddziału w Polsce. Z kolei w dniu 31 maja 2016 r. (...) Bank (...) SA został przejęty przez (...) SA w W..

Dowód (odpis pełny z KRS dla (...) SA w W., k. 22-41).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie opisanych wyżej dowodów. Dokumenty te zostały przedstawione przez stronę powodową, a pozwana – po otrzymaniu ich odpisów – nie kwestionowała ich rzetelności ani autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie strony powodowej okazało się niezasadne.

Na wstępie należy stwierdzić, że pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda, tj. (...) Bank SA z siedzibą w W. została zawarta Umowa o Limit i Kartę A. M. E.. Kopia przedmiotowej umowy została dołączona do pozwu i określona w załącznikach jako „kopia umowy z dnia 22 października 2008 r.”. Z uzasadnienia pozwu wynika też jednoznacznie, że według powoda pozwana zawarła z przedmiotowym bankiem umowę w dacie 22 października 2008 r. Jak wynika z treści przedłożonej umowy (k. 42), nie jest prawdą – na co powołuje się powód w uzasadnieniu pozwu – że przedmiotowa umowa została zawarta 22 października 2008 r., bowiem z treści przedłożonej umowy nie można wywieść takiego wniosku z uwagi na fakt, iż w żadnym z zapisów umowy nie ma daty jej zawarcia.

Zwrócić uwagę należało na zapis umowy zawarty w § 1. Przedmiot Umowy. Otóż z treści punktu A. Warunki Pierwszego Wykorzystania Limitu wynika, że w dniu zawarcia umowy kredytobiorca dokonuje w ciężar Limitu Transakcji Promocyjnej o treści i na warunkach wskazanych w Załączniku nr 1 do Umowy o Limit. Załącznik szczegółowo opisany w powyższym punkcie nie został dołączony do umowy. Nie wiadomo więc, czy kredytobiorca, w tym przypadku strona pozwana, dokonała w ciężar Limitu Transakcji Promocyjnej.

Nade wszystko zaś należy zwrócić uwagę na zapis § 14 umowy, który brzmi następująco (punk 1): „termin Umowa oznacza dwa dokumenty stanowiące integralną całość, tj. dokument niniejszy zatytułowany „Umowa o Limit i Kartę A. M. E.” („Umowa o Limit”), dokument „Regulamin udzielania przez (...) Bank SA kredytów odnawialnych oraz wydawania i korzystania z kart kredytowych A.” ((...))”. Jako załącznik do pozwu nie został przedłożony regulamin, o którym mowa w § 14, a jak wynika z jednoznacznego zapisu powódka zawarła umowę, którą oznaczają dwa dokumenty, a nie jeden dokument, który przedstawił powód wraz z pozwem.

Kolejnym dokumentem, w oparciu o który powód żąda zapłaty od strony pozwanej jest historia rachunku dla konta nr (...) (k. 44-45). Z treści umowy, na którą powołuje się powód nie wynika, że umowa zawarta z powódką nosi numer wskazany w historii rachunku. Podobnie wyciąg z ksiąg banku (k. 46), jak i wezwanie przedsądowe (k. 47) dotyczą umowy o powyższym numerze. Tak więc ani wskazany numer umowy, ani data jej zawarcia nie wynikają z treści umowy, na którą powołuje się powód.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie był stosownie do powołanego przepisu art. 232 k.p.c. zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Z dokumentów przedstawionych przez stronę powodową nie wynika, by roszczenie powoda było uzasadnione. Strona powodowa jako profesjonalista na rynku finansowym powinien wykazać staranność i rzetelność, jeżeli chodzi o dokumenty stanowiące dowód na istnienie wierzytelności.

Z tych powodów należało oddalić powództwo, o czym orzeczono w I punkcie wyroku. Kosztami postępowania Sąd obciążył powoda na zasadzie art. 98 k.p.c.

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)